

Nicolas
„E grozav!“

Lothar
„E cel mai slab la învățătură
de la noi din clasă. De câte ori e ascultat,
n-are voie să iasă în recreație.“

Aristide
„E cel mai bun prieten al meu.
Un grăsan care
mănâncă tot timpul.“

Achim
„E cel mai bun de la noi din clasă
și preferatul doamnei învățătoare.
Nouă nu ne prea place de el.“

Gil
„Tatăl lui Gil e foarte bogat
și-i cumpără tot ce vrea.“

Rufus
„Are un fluiet.
Tatăl lui e polițist.“

Eusebiu
„E cel mai forțos și-i place
la nebunie să-i pocnească
în nas pe colegi.“

Ioachim
„Cel mai mult îi place jocul cu bilele.
Și trebuie să recunosc că joacă bine,
ce-i al lui e-al lui: trage și, bang!,
nimerește de fiecare dată.“

Mama

„Îmi place să stau acasă când plouă
și când avem musafiri, pentru că
mama face o grămadă de bunătăți.“

Tata

„Despre tata ce să zic?
Iese de la serviciu mult mai târziu
decât ies eu de la școală, numai că
el n-are teme de făcut.“

Domnul Bengescu

„E vecinul nostru și-i place
la nebunie să-l tachineze pe tata.“

Buni

„E foarte bună la suflet, îmi dă
o grămadă de lucruri,
iar eu o fac să râdă.“

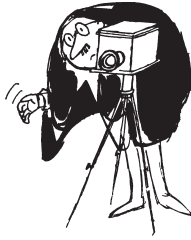
Bulbuc

„E pedagogul nostru de la școală.
Îl poreclim așa pentru că spune tot timpul:
«Uitați-vă bine în ochii mei», și are mereu
ochii bulbucați. Cei mari i-au scornit porecla.“

Doamna învățătoare
„E atât de bună și de draguță
când nu facem prostii!“

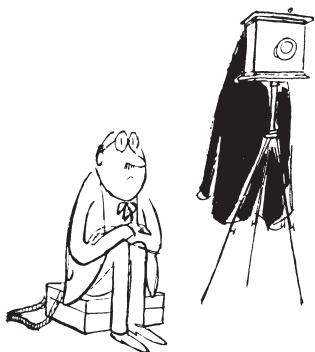

O amintire pe care o vom îndrăgi

Azi-dimineață am venit la școală bucuroși din cale-afară: urma să facem poză cu clasa. „O să fie o amintire pe care o s-o îndrăgiți toată viața“, așa ne-a spus doamna învățătoare. Și ne-a mai spus să venim frumos îmbrăcați și pieptănați.

Și uite-așa, cu părul plin de gel, am pășit în curtea școlii. Toți colegii ajunseseră deja, iar doamna învățătoare tocmai îl certa pe Gil că venise îmbrăcat în costum de marțian. Știți, tatăl lui Gil e foarte bogat și îi cumpără orice jucărie își dorește. Gil îi spunea apoi doamnei că vrea neapărat să iasă în poză costumat în marțian și, dacă nu, el pleacă.

Fotograful era și el pe lângă aparat, iar doamna învățătoare i-a spus să se grăbească, nu cumva să pierdem ora de matematică. Achim, care e cel mai bun de la noi din clasă și preferatul doamnei învățătoare, a sărit imediat: că ar fi păcat să nu facem ora, că lui îi place matematica, plus că rezolvase și toate problemele. Ce-ar mai fi vrut Eusebiu, cel mai forțos din clasă, să-i tragă un pumn în nas lui Achim! Numai că Achim poartă ochelari,

și de-asta n-avem voie să-l pocnim de câte ori avem chef. Doamna învățătoare a început să țipe la noi că suntem insuportabili și că, dacă o s-o ținem tot așa, adio, poză, și în clasă cu toți. Atunci fotograful a intervenit și el:

— Stați, stați un pic. Știu eu cum să-i iau pe copii, o să fie bine.

A zis că ar fi mai bine să ne așezăm pe trei rânduri; cei din primul rând să stea jos, cei din rândul al doilea, în picioare, în jurul doamnei învățătoare care urma să stea pe un scaun, iar cei din rândul al treilea, în picioare pe niște lădițe. Fotograful ăsta chiar că are idei bune, n-am ce zice!

Ne-am dus imediat după lădițe în pivnița școlii. Acolo nu prea era lumină, și Rufus și-a tras pe cap un sac jerpelit și tot urla spre noi: „Baauuu!!! A venit fantoma!!!“ Râdeam de nu mai puteam. Numai că după aceea am văzut-o pe doamna învățătoare venind spre noi. Nu părea prea binedispusă, așa că am zbughit-o cu lădițele în spinare. A rămas doar Rufus. Cu sacul ăla pe cap, n-avea de unde să știe ce se întâmplă și striga în continuare: „Baaauuu!!! A venit fantoma!“, până când doamna învățătoare i-a smuls sacul. Ce față făcuse Rufus...

Doamna învățătoare s-a întors în curte trăgându-l pe Rufus de ureche, dar, cum ne-a văzut, i-a dat drumul și și-a pus mâinile-n cap:

— Vai de mine, v-ați înnegrit din cap până-n picioare! a spus ea.

Și avea dreptate: după toată distracția din pivniță, ne murdăriserăm un pic. Doamna învățătoare se supăraseră pe noi, dar fotograful a liniștit-o: că nu-i un capăt de țară, că, numai bine, cât aranjează el lădițele și scaunul pentru poză, avem timp să ne spălăm. În afară de Achim, doar Gil mai avea fața curată; a avut noroc cu casca lui de marțian care-i venea fix ca un bol.

— Vedeți, doamnă, a zis Gil, dacă veneau toți îmbrăcați ca mine, nu mai era nicio problemă.

Mi s-a părut că doamna învățătoare tare ar mai fi vrut să-l urecheze pe Gil, dar n-avea cum s-apuce bolul. Mare șmecherie costumul ăsta de marțian!

Până la urmă, ne-am întors spălați și pieptănați. Ne udaserăm un pic, dar fotograful a spus că nu-i nimic, în poză oricum nu se vede.

— Ia, fiți atenți la mine! ne-a spus fotograful. Așa-i că vreți să-i faceți o bucurie doamnei învățătoare?

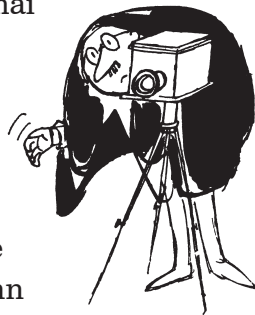
Iar noi i-am răspuns că da, pentru că ținem mult la doamna învățătoare, e foarte drăguță atunci când n-o scoatem din sărite.

— Atunci, așezați-vă la locurile voastre și stați cuminți, să facem poza. Cei mai înalți pe lădițe, cei mijlocii în picioare, iar cei mici să stea jos, a zis fotograful.

În timp ce noi am început să ne aranjăm, fotograful îi explica tacticos doamnei că, dacă ai răbdare, copiii fac tot ce le spui. Numai că doamna învățătoare n-a putut să-l asculte până la capăt. A trebuit să vină și să ne

despartă, pentru că toți voiam care mai de care să ne suim pe lădițe.

— Doar eu sunt înalt de-aici! Eu! țipa Eusebiu și-i tot îmbrâncea pe cei care încercau să se urce pe lădițe.

Gil voia cu tot dinadinsul să se suie și el, așa că Eusebiu i-a tras un pumn zdravăn în bol, de i-a amorțit mâna. Când despre Gil, a trebuit să ne-adunăm forțele mai mulți ca să-i scoatem borcanul de pe cap; i se-nțepenise rău de tot.

Doamna învățătoare a spus că ne face observație pentru ultima oară: ori ne potolim, ori ne bagă direct la matematică, așa că ne-am hotărât să stăm cuminți și-am început să ne aranjăm. Între timp, Gil s-a apropiat de fotograf și l-a întrebat:

— Ce aparat e ăsta?

— E o cutie din care o să iasă o păsărică, băiețăș, i-a răspuns fotograful zâmbind.

— Cam veche mașinăria asta, a spus Gil. Tata mi-a luat un aparat cu parasolar: are obiectiv cu distanță focală scurtă, teleobiectiv și, normal, filtre...

Fotografal a rămas cam surprins, i-a pierit zâmbetul și i-a cerut lui Gil să treacă la locul lui.

— Măcar aveți celulă fotoelectrică? l-a întrebat Gil.

— Îți spun pentru ultima dată, treci la locul tău! a strigat fotografal, care se enervase dintr-odată.

Până la urmă, ne-am așezat cu toții la poză. Eu stăteam jos, lângă Aristide. Aristide e un prieten de-al meu, care e gras și mănâncă tot timpul. Și tocmai se pregătea

să muște dintr-o felie de pâine cu dulceață, când fotograful i-a zis să lase mâncatul, dar Aristide i-a răspuns că el chiar trebuie să se hrănească.

— Lasă odată felia aia! a țipat doamna învățătoare, care stătea exact în spatele lui Aristide.

Luat așa prin surprindere, Aristide a scăpat felia de pâine cu dulceață direct pe cămașă.

— Bravo mie, a zis el, adunând de zor dulceața cu bucata de pâine.

Doamna învățătoare a zis că singura soluție e să se ducă Aristide în ultimul rând, ca să nu i se mai vadă pata de pe cămașă.

— Eusebiu, a spus ea atunci, fă schimb de locuri cu colegul tău.

— Ce coleg? a răspuns Eusebiu. Nu-i colegul meu și n-o să stea în locul meu. Să se ducă pe spatele pozei, așa n-o să i se vadă nici pata, nici mutra aia de grăsan.

Doamna învățătoare s-a supărat și drept pedeapsă i-a dat lui Eusebiu să conjuge: „Nu trebuie să refuz să-i cedez locul unui coleg care și-a scăpat pe cămașă felia de pâine cu dulceață.“

Eusebiu n-a mai zis nici păs, a coborât de pe lădiță să se așeze în primul rând, în timp ce Aristide se îndrepta spre ultimul rând. Moment în care s-a produs o oarecare dezordine, mai ales când Eusebiu a trecut pe lângă Aristide și i-a tras un pumn în nas. Aristide a vrut și el să-i tragă un șut lui Eusebiu, dar Eusebiu e tare

*Sus, de la stânga la dreapta: Martin (care s-a mișcat), Pamfile,
Dobrescu, Căciuleanu, Rufus,
Aldulescu, Eusebiu, Ciuperceanu, Lambriu, Tudose, Chelaru, Sărigeanu.
În mijloc: Paul Bojoc, Iacob Bojoc, Marcu, Fântânaru, Broșteanu,
Doboș, Delcea, Agafiței,
Martiniuc, Gil, Faur, Manea, Lefter.
Jos: Rotaru, Guiu, Hanibal, Cojanu, Bercu, doamna învățătoare,
Achim, Nicolas, Palavru,
Groșanu, Gonzales, Bobârnac, Aristide
și Muscaș (care tocmai fusese dat afară)*

sprinten, așa că s-a ferit, și Achim a fost cel care s-a ales cu șutul – din fericire, acolo unde nu poartă ochelari. Dar Achim nu s-a putut abține și s-a pus pe plâns, urlând că nu mai vede, că nimeni nu-l place și că vrea să moară. Doamna învățătoare l-a liniștit, i-a șters nasul, l-a pieptănat din nou și l-a pedepsit pe Aristide să scrie de o sută de ori: „Nu trebuie să lovesc un coleg care nu se ia la ceartă cu mine și care poartă ochelari.“

— Așa-ți trebuie, a spus Achim.

Auzind una ca asta, doamna învățătoare i-a dat și lui de scris. Numai că Achim a rămas atât de mirat, că a și uitat să mai plângă. Doamna învățătoare a început să-mpartă pedepse în stânga și-n dreapta, încât toți aveam o grămadă de rânduri de scris, dar, până la urmă, ne-a spus:

— Acum, voi hotărâți: ori stați cuminți, ori nu. Dacă mă ascultați, renunțăm la pedepse. Haideți, fiți gata, zâmbiți și domnul o să ne facă o fotografie frumoasă!

Nu voiam deloc s-o necăjim pe doamna învățătoare, așa că am zis să fim ascultători. Am zâmbit cu toții și-am stat frumos la poză.

Numai că amintirea pe care aveam s-o îndrăgim toată viața s-a dus pe apa sâmbetei: ne-am dat seama că fotografia nu mai era acolo. Plecase fără să spună nimic.

De-a cowboy-i

Azi după-amiază, mi-am invitat prietenii acasă la mine, să ne jucăm de-a cowboy-i. Și-au adus cu ei tot felul de lucruri. Rufus își luase echipamentul de polițist primit de la tatăl lui: șapcă, pistol, cătușe, baston alb și fluier. Eusebiu purta o pălărie veche de cercetași, de la fratele lui mai mare, și era încins cu o centură plină de cartușe din lemn și prevăzută cu două tocure în care avea niște pistoale grozave cu mânere din os, la fel ca pudriera pe care a cumpărat-o Tata pentru Mama după ce s-au certat din cauză că s-a ars friptura, dar Mama spunea că era din vina lui, pentru că întârziase. Aristide venise îmbrăcat în indian, își luase o secure de lemn și avea pe cap niște pene, de ziceai că-i un curcan umflat. Cât despre Gil, știți, lui îi place la nebunie să se deghizeze, și, pe deasupra, taică-său e bogat și-i cumpără tot ce vrea, așa că se îmbrăcase din cap până-n picioare în cowboy: pantaloni și vestă din piele, cămașă în carouri, o pălărie uriașă, pistoale cu capse și pintenii cu niște vârfuri grozave. Eu aveam o mască neagră de carnaval, pușca mea cu săgeți, și-mi pusesem la gât și-un batic

roșu, care era de fapt o eșarfă veche de-a Mamei. Ce să mai, arătam într-un mare fel. Era grozav!

Ne-adunaserăm cu toții în grădină, iar Mama ne-a spus că o să ne cheme mai târziu la masă. Și eu am venit cu ideea:

— Uite cum facem: eu eram personajul principal și aveam un cal alb, iar voi erați bandiții, dar până la urmă și la urmă tot eu câștigam.

Numai că nimeni n-a fost de acord; asta e, când te joci de unul singur, nu te distrezi deloc, iar când nu ești singur, ceilalți sar la ceartă.

— Da' de ce să nu fiu eu personajul principal și de ce să n-am și eu un cal alb? a zis Eusebiu.

— Nu vezi ce față ai?! Cum să fii tu personajul principal? i-a răspuns Aristide.

— Auzi, indianule, tu să taci! Dacă nu, îți trag un șut în fundul ăla de curcan grăsan de nu te vezi! a spus Eusebiu.

Eusebiu e cel mai forțos dintre noi și-i place la nebunie să-i pocnească în nas pe colegi; de-asta m-am și mirat când am auzit de șut în fund, dar adevărul e că Aristide chiar semăna cu un curcan grăsan, numai bun să-l iei la șuturi.

— Toate ca toate, dar eu o să fiu șeriful, a spus Rufus.

— Cum adică șeriful? a sărit imediat Gil. Cine-a mai pomenit șerif cu șapcă?! Mor de râs!!!

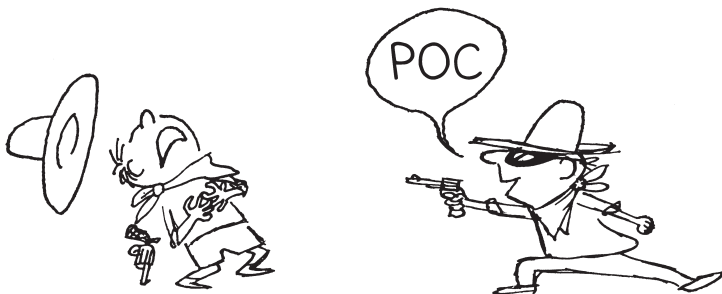
Asta nu i-a convenit lui Rufus, mai ales că taică-său e polițist.

— Tata poartă șapcă și nimeni nu moare de râs, să știi!

— Ba tu să știi că toți ar muri de râs dacă l-ar vedea îmbrăcat așa în Texas, a spus Gil.

Și, cât ai zice pește, Rufus i-a tras una, așa că Gil și-a scos pistolul și i-a zis: „O să-ți pară rău, Joe!“. La care Rufus i-a mai tras una, iar Gil s-a aruncat la pământ și a făcut „poc!“ cu pistolul lui. Moment în care Rufus s-a apucat cu mâinile de burtă, s-a strâmbat de o mie de ori și a căzut zicând:

— M-ai nimerit, coiotule, dar ține minte: o să mă răzbun!

Eu galopam prin grădină și-mi tot dădeam palme la fund, s-alerg și mai repede, dar Eusebiu m-a ajuns din urmă și mi-a zis:

— Jos de pe cal! Calul alb e-al meu!

— Nu, domnule, sunt la mine acasă și calul alb e-al meu, i-am răspuns, la care Eusebiu mi-a tras un pumn în nas.

Atunci Rufus a fluierat cât a putut el de tare:

— Hoț de cai ce ești! În Kansas City, hoții de cai sunt spânzurați! a strigat el la Eusebiu.

Atunci Aristide a venit în fuga calului și-a zis:

— Stai! Cum să-l spânzuri? Eu sunt șeriful aici!

— De unde și până unde ești tu șerif, orătanie? a-ntrebat Rufus.

Lui Aristide nu-i plăcea să se bată, dar, de data asta, a-nșfăcat securea de lemn și, pac!, i-a trântit o coadă fix în capul lui Rufus, care nu se-aștepta la una ca asta. Noroc că Rufus avea șapca pe cap.

— Șapca mea! Mi-ai stricat-o! a țipat Rufus și-a luat-o la fugă după Aristide, în timp ce eu galopam în continuare prin grădină.

— Hei, băieți, opriți-vă! a zis Eusebiu. Mi-a venit o idee! Noi eram ăia buni și Aristide era tribul de indieni și voia să ne prindă și, până la urmă, lua un prizonier, dar veneam noi repede și-l eliberam, după care Aristide era învins!

Era o idee grozavă de tot, așa că am fost cu toții de acord. Numai lui Aristide nu-i convenea, și pace.

— Da' de ce să fiu eu indianul?

— Pentru că ai pene, cap sec! i-a răspuns Gil. Și, dacă nu-ți convine, nu te mai juca, oricum ne încurci!

— Atunci, gata, nu mă mai joc, a zis Aristide și s-a dus într-un colț să stea bosumflat și să mănânce un corn cu ciocolată pe care-l ținuse în buzunar.

— Trebuie să se joace, n-avem alt indian, a zis Eusebiu. Să vezi ce-l jumulesc dacă nu se joacă!

Aristide a zis „bine, vreau“, dar cu condiția ca, la sfârșit, el să fie indianul bun.

— Bine, bine... Ce mofturos mai ești! i-a zis Gil.

— Și prizonierul cine să fie? am întrebat eu.

— Păi, Gil, a zis Eusebiu. Îl legăm de copac cu frânghia de rufe.

— Da' mie nu-mi convine. De ce tocmai eu? a întrebat Gil. După ce că am cel mai tare costum... Cine-a mai pomenit prizonier îmbrăcat frumos?!

— Așa, și? i-a răspuns Eusebiu. Ce, parcă eu, dacă am un cal alb, nu vreau să mă joc?!

— Ba e-al meu calul alb! am zis eu.

Și Eusebiu a sărit imediat că e al lui și că, dacă nu-mi convine, o să-mi mai tragă una în nas.

— Hai, ia încearcă! i-am zis, și i-a ieșit lovitura.

— Nu mișca, Oklahoma kid! a strigat Gil, trăgând cu pistolul în toate direcțiile.

— Hei, eu sunt șeriful! Vă arestez pe toți! a țipat Rufus și s-a pus pe fluierat.

Numai că Aristide l-a pocnit cu securea peste șapcă, zicând că-l ia prizonier, Rufus s-a pleoștit că i-a căzut fluierul în iarbă și l-a pierdut, iar eu plângeam și-i spuneam întruna lui Eusebiu că suntem pe teritoriul meu, la mine acasă, și că nu vreau să-l mai văd în fața ochilor; ce să mai, țipam cu toții și ne distram pe cinste. Era grozav, tare de tot!

Exact atunci, a ieșit Tata din casă. Nu era de bine.

— Ce-i cu gălăgia ăsta, băieți? Nu știți să vă jucați mai frumos?

— Gil e de vină, domnule. Nu vrea să fie prizonierul! a zis Eusebiu.

— Poate vrei să-ți trag una, a sărit Gil.

Și s-au luat la bătaie. Noroc cu Tata că i-a despărțit.

— Băieți, haideți că v-arăt eu cum se joacă. O să fac eu pe prizonierul.

Nu mai puteam de bucurie! Tata e grozav! Ne-am dus imediat și l-am legat de copac cu frânghia de rufe. Nici n-am terminat bine, că l-am și văzut pe domnul Bengescu cum sare gardul la noi în grădină.

Domnul Bengescu e vecinul nostru și-i place să-l tachineze tot timpul pe Tata.

— Vreau și eu să mă joc! O să fiu Pielea-Roșie! Taurul-în-Două-Picioare!

— Cară-te de-aici, Bengescule. Nu te-a chemat nimeni!

Domnul Bengescu era extraordinar. S-a postat imediat în fața lui Tata cu brațele încrucișate:

— Ia mai tacă-ți fleanca, față palidă! a zis el.

Tata încerca din răspuțeri să se dezlege, în timp ce domnul Bengescu s-a apucat să danseze în jurul copacului scoțând tot felul de urlete. Ce ne-ar mai fi plăcut să stăm și să ne uităm la Tata și la domnul Bengescu cum se distrează și cum fac giumbușlucuri! Dar ne-a chemat Mama la masă, după care ne-am dus toți în camera mea să ne jucăm cu trenulețul electric. Habar n-aveam că lui Tata îi place atât de tare să se joace de-a cowboy-i. Pe seară, când am coborât, domnul Bengescu nu mai era în grădină, plecase de mult. Doar Tata era încă legat de copac, urla și se tot schimonosea.

E grozav să știi cum să te distrezi de unul singur, n-am ce zice!

